

tamadres.com

tamadres.com

BİROL İNAN

Konya doğumludur. Karadeniz Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi mezunudur. Başarılı bir işadamı olan yazarın, yayımlanmamış çok sayıda deneme ve şiirleri bulunmaktadır. Biri kız, diğeri erkek iki çocuk babasıdır.

www.facebook.com/birolinan

www.instagram.com/birolinan

**Yazarın daha önce
yayımlanmış romanları:**

Kalbim Pera

Hep Sevgili Kalalım

tamadres.com

Biliyordu Dönmeyecektim

© 2020, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Fatma Aktaş

Kapak Tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Aykut Kaplan

ISBN 978-625-7220-08-8

1. Baskı: Kasım 2020

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

BİROL İNAN

*Biliyordu
Dönmeye-
cektim*

tamadres.com

tamadres.com

tamadres.com

Covid-19 nedeniyle işsiz ve aşız kalıp,
yokluk içinde can veren müzik emekçilerinin;
Salgın hastalıkla mücadele ederken
vefat eden sağlık emekçilerinin anısına...
Saygıyla...

tamadres.com

tamadres.com

*Kaderini cesaretle yazanların, geleceğini
geçmişinden kurtaranların hikâyesi...*

tamadres.com

tamadres.com

Rüzgârda eğilsin, bükülsün
Yorulunca o ve ben...
Çocukluğumu geri getirsin
Sardığım ipin ucunda
Bakışım da başım da dik
Evimize gidelim...

Biröl İnan

tamadres.com

“Yaşamayı dilediğin hayat bu muydu?” diye sorsalar; yaşadığım hayatı asla bilemez, hatta hayal bile edemezdim. Çünkü bizim çocukluğumuzda şimdi ve dün vardı, gelecek yoktu. Cumhuriyetin oraya buraya serpiştirdiği sürpriz armağanlardan da habersizdik. Oysa bu armağanlar hepimiz için umuttu. Çalkantılar içinde yaşarken kimimiz bu armağanlarla buluştuk, kimimiz varlığını bile fark edemedi oradan oraya savrulup durduk. Kendisi kalabilenlerin kurtulamadığı bir zamanda yürüdüm ben. Öyle hızlı geçti ki zaman; çocukluğumu geçirdiğim çok kültürlü yaşamın aksine tek tip düşünüp tek tip yaşayanlar ordusu büyürken, baş döndürücü değişiklikler yaşadım. Bütünün bir parçası olmamaya direnmek, herkes gibi benim için de zordu.

Efendim, bendeniz Turan Demir. Nüfus kâğıdımda doğum tarihi hanesinde yazan 27 Nisan 1945 tarihine göre yetmiş yaşındayım, lakin lafta. Çünkü bizim oralarda doğmuşsanız, tarihler Kuran-ı Kerim’in sayfalarından birine düşülmüş bir not olarak kalır ve zamanla unutulur. Hükümetle tanıştığınız ilk gün ise resmi doğum tarihiniz olur.

Doğum tarihim artık “1 Ocak” olarak kabul ediyorum. 2016 yılbaşı gecesi, hayatımın en büyük armağanı Ayda’ya rastladım ve onunla ikinci kez doğdum. Ayda’yla yeniden doğduktan bir yıl sonra Diyarbakır’a geldik. Daha havalimanından çıkar çıkmaz, bir duvarın üzerindeki, “Gülümsemek için sebebimiz kalmadı...” yazısını okuduğu anda Ayda’nın suratı düştü.

Bir dost yardımıyla panzerler arasından geçerek girebildik tarihi Diyarbakır şehrine. Dört Ayaklı Minare’de kurşun izleri

vardı. Sonra hemen ardındaki Keldani Kilisesini ziyaret ettik, çocukluğumun geçtiği tarihi şehri Ayda'ya göstermek için onu kilisenin damına çıkardım. Evimizin olduğu yerde koca bir boşluk vardı. Gözyaşlarımın içime aktığı andı o an.

“O boşluğun adı Diyarbakır'dı Ayda,” diyebildim. Koluma girdi ve bana sokuldu. Ayda'yı sımsıkı kollarımın arasında tuttum, o da bana sarılıyordu. Sanki bir dağın zirvesinde durmuşuz da etrafımızda esen fırtına bizi aşağıya savurmak istiyormuş gibi birbirimize kenetlendik. İyice emin olduktan sonra koca boşluğu göstererek, “Evimiz buradaydı,” dedim. Kansersiz bir tümörmüş gibi, evimizi de mahallemizi de Diyarbakır'ın bağrından kazıyıp almışlardı. Oysa bir zamanlar temizlik kokan bu mahallede yaşayan insanların içinde kötü hiçbir şey yoktu. Evlerden içeri girdiğinizde kahve kokusu yüzünüzü okşardı.

Saatlerce ağlamışım gibi içim boşalmıştı, etrafta sessizlik hâkimdi. Akşam olmuş, sanki eski günlerdeki gibi ayrılanla taze ekmek yemiştik. Akşamın krallığı yüzlerimizde dalgalanıyor, çocukluğumda olduğu gibi geceyi bekliyorduk. İçimden acılı notalar akıyordu. Sesim çıkmıyordu. Ama kalbimin sesini duyabiliyor, hissedebiliyor, hatta takip edebiliyordum. Önce damında durduğumuz kilisenin çanına vurdu hızla: Ding dong... Diyarbakır'ın daracık küçelerini¹ teker teker doladı, geri dönüp Şeyh Matar Camisinin kubbelerini okşadı, Diyarbakır surlarını özlemle gezindi surları aşır Dicle'nin suladığı ovaya kavuştu ve kayboldu. O an Dicle susmuş gibi geldi, sonra bir rüzgâr esti Nemrut'tan ve bir kar damlası düştü yüzüme. Bir Ahmed Arif, bir Cahit Sıtkı Tarancı duydu sesimi. Ovadaki ağaçların yaprakları da gül yaprakları gibi sessizce düşmüşlerdi yere ve şairler tüketmişlerdi şiir ormanlarını birer birer. Öyle ya da böyle, düşen yapraklardan birinde benim de adım yazılıyordu. Koca boşluğa, Gavur Mahallesinden ge-

1 Küçe: Diyarbakır lehçesinde dar sokak.